

**Посветено на мојата мајка која ми
даде имагинација...**

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

Still missing

© 2010 Chevy Stevens

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Превод Ана Кулеванова

Коректура Ивана Николовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ИСЧЕЗНАТА БЕЗ ТРАГА

ШЕВИ СТИВЕНС

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРВА СЕСИЈА

Знаете, докторке, вие не сте првиот психијатар кој го имам посетено откако се вратив. Оној кој мојот матичен лекар ми го препорача веднаш откако се вратив дома беше вистинска премија. Човекот, всушност, се обиде да се однесува како демек не знае која сум, но тоа беа само куп срања - за такво нешто треба да си и глув и слеп. Да му се плукнам, ми се чини дека секојпат кога ќе се свртам, нов кретен со камера скока од зад грмушките. Но, пред сето ова срање да излезе на виделина? Поголемиот дел од светот никогаш немаше слушнато за Ванкувер Ајленд, а камоли за Клејтон Фолс. Сега само спомни му го островот некому и подготвена сум да се обложам дека првото нешто што ќе излезе од неговата уста ќе биде, „Зар тоа не е местото каде што беше киднапирана онаа жена - агентот за недвижности?“

Дури и канцеларијата на типот беше одбивна сама по себе - црн кожен мебел, пластични растенија, стаклено и хромирано биро. Ете ти начин како да направиш твоите пациенти да се чувствуваат удобно, пријателче. И, се разбира, сè беше совршено подредено на масата. Неговите заби беа единственото проклето нешто што не беше на место во таа канцеларија, а ако ме прашувате мене, не ми е баш нормално човек кој има потреба да подреди сè што се наоѓа на неговата работна маса, да не си ги среди и поправи забите како што треба.

Веднаш ме праша за мајка ми, а потоа се обиде да ме натера да ги нацртам моите чувства и да ги обојам со боички. Кога реков дека мора да се шегува, тој ми рече дека им давам отпор на чувствата и потребно било да се „прифати процесот.“

Е па, батали го и него и неговиот ебен процес. Издржав само две сесии. Поголемиот дел од времето се прашував дали требаше да го убијам него или себеси.

Па ми требаа четири месеци откако стигнав дома за воопшто да се обидам да продолжам со некакви терапии. За малку ќе се предадев на тоа да останам заебана, но идејата да живеам вака до крајот на животот...

Текстот на Вашиот веб сајт е некако интересен, како за психијатар, и изгледавте љубезно - патем, имате убави заби. Што е уште подобро, немате еден куп букви, кои значат Бог знае што, пред Вашето име. Не го сакам најголемиот и најдобриот. Тоа само значи поголемо его и уште поголема сметка. Не ми пречи дури ни да возам час и половина за да стигнам до овде. Тоа барем ми дава причина за да се изгубам од Клејтон Фолс и сега засега немам пронајдено некој новинар скриен на моето задно седиште.

Но немојте да ме сфатите погрешно. Само затоа што изгледате како нечија баба - како да треба да плетете, а не да запишувате забелешки - не значи дека ми се допаѓа тоа што доаѓам овде. И тоа што ми велите да Ве викам Надин? Не сум сигурна што е со цела таа работа, но дозволете ми да погодам. Го знам Вашето име, па сега треба да се чувствувам како да сме пријателчиња и би требало да е во ред да Ви кажам работи на кои не сакам ниту да се сеќавам, а не пак да зборувам за нив? Жалам, не Ве плаќам за да ми бидете другарка, па ако Вас Ви е сеедно, би Ви се обраќала со *докторке*. И додека уште сме ебено искрени и директни, ајде да утврдиме некои основни правила пред да го започнеме ова весело патување. Ако имаме намера да го направиме ова, ќе го направиме на мој начин. Тоа значи дека нема да има испрашувања од Ваша страна. Дури ниту едно мало подмолно „*Како се чувствуваше кога...*“. Јас ќе ја раскажам приказната од почетокот и - кога ќе бидам заинтересирана да чујам што Вие имате да кажете - ќе Ви дадам до знаење.

Ох, и во случај да Ве интересира? Не, не бев отсекогаш ваква кучка.

Тоа прво неделно утро во август, останав во кревет малку подолго од вообичаеното, додека мојот златен ретривер, Ема, ми рчеше на уво. Не си допуштав многу такви моменти. Тој месец се убивав од работа за да добијам еден проект за зграда која требаше да се гради на брегот. За Клејтон Фолс, комплекс со сто стана е прилично голема работа, па трката за тоа кој ќе го добие проектот беше сведена на мене и уште еден агент. Не знаев кој ми беше конкурентот, но инвеститорот ме повика во петокот за да ми каже дека биле импресионирани од мојата презентација и дека за неколку дена ќе ме известат што одлучиле. Бев толку блиску до целната линија што уште тогаш можев да го почувствувам шампањот во устата. Всушност, ја имав пробано таа работа само еднаш во животот, на една свадба и завршив префрлувајќи се на пиво - нема ништо пософистицирано од деверица во сатенски фустан која пие пиво директно од шише - но бев убедена дека овој договор ќе ме трансформира во софистицирана бизнисменка. Нешто како онаа работа вода-во-вино. Или во овој случај, пиво во шампањ.

По една дождлива недела, конечно огреа сонце и беше доволно топло за да можам да го облечам моето омилено бледо жолто здолниште направено од најмекиот материјал. Ми се допаѓаше како ми ги истакнуваше очите, правејќи да добијат некоја боја на лешник, наместо здодевната кафена. Во основа, избегнувам здолништа затоа што, со метро и жилет, во нив изгледам како цуце, но нешто во врска со кројот на ова ми ги издолжуваше нозете. Одлучив дури да носам и потпетици. Штотуку ја имав скратено косата, па таа одлично паѓаше надолу во линија со вилицата и по една

кратка проверка во огледалото во ходникот во потрага по некое бело влакно - имав само триесет и две години лани, но со црна коса тие мали мочковци лесно се појавуваат - си свирнав самата на себе, ја бакнав Ема за збогум (некои луѓе се фаќаат за дрво за да добијат добра среќа, јас се фатив за куче) и се упатив кон излезот.

Единствената работа која требаше да ја направам тој ден беше да организирам една презентација на куќа. Убаво ќе беше да имав слободен ден, но сопствениците беа нетрпеливи да ја продадат. Куќата беше на еден љубезен пар од Германија - жената дури ми испече и прекрасна баварска чоколадна торта - па не ми пречеше да потрошам неколку часа за да ги направам среќни.

Моето момче, Лук, требаше да дојде на вечера откако ќе заврши со работата во неговиот италијански ресторан. Претходната вечер имаше доцна смена, па му пратив еден *едвај-чекам-да-те-видам-после* мејл. Добро, прво се обидов да му пратам една од оние мејл честитки кои тој секогаш ми ги испраќаше, но сите опции беа претерано слатки за мене - зајаци што се бакнуваат, жаби што се смешкаат, верверици што се прегрнуваат - па се одлучив за едноставен мејл. Тој знаеше дека сум тип на девојка која повеќе сака да покаже отколку да каже, но во последно време бев толку окупирана со оној проект за комплексот, што не му покажував речиси ништо на кутриот човек, а Господ знае дека заслужуваше повеќе. Не дека некогаш се жалеше, дури ниту тие неколкупати кога морав да му откажувам во последен момент.

Додека се борев да го ставам во багажникот последниот рекламен знак „**СЕ ПРОДАВА**“ за куќата која требаше да ја презентирам, без да го извалкам здолништето, ми засвони телефон. Помислувајќи дека тоа можеби беше инвеститорот, го грабнав телефонот од чантата.

„Дома ли си?“ *Здраво и тебе, мамо.*

„Штотуку заминував на презентација за куќата...“

„Значи сепак ќе го правиш тоа денес? Вал спомна дека не гледала многу-многу од твоите рекламни знаци во последно време.“

„Си зборувала со тетка Вал?“ На секои неколку месеци, мајка ми се караше со нејзината сестра Вал и „никогаш повеќе не ѝ прозборуваше.“

„Прво ме кани на вечера како минатата недела воопшто да не ме навредила, но двајца можат да ја играат таа игра, а потоа, уште пред да успееме да нарачаме, мора да ми каже дека братучетка ти продала куќа на брегот. Ти се верува ли дека Вал утре лета во Ванкувер само за да оди на шопинг со неа да си купела нова облека на улицата Робсон? *Дизајнерска облека.*“ Фина фора, тетка Вал. Се борев да не се насмеам.

„Убаво за Тамара, но таа изгледа одлично во сè.“ Јас всушност ја немав видено братучетка ми лично уште откако се пресели во Ванкувер веднаш после средно училиште, но тетка Вал постојано праќаше мејлови со фотографии: „*Погледнете само што прават моите неверојатни деца во моментот.*“

„Ќе кажав на Вал дека и ти исто така имаш некои убави работи. Само што ти си... конзервативна.“

„Мамо, јас имам *еден куп* убава облека, но јас...“

Се запрев. Таа ме намамуваше, а мајка ми не е тип кој лесно те остава на раат. Последното нешто што го сакав беше да навлезам во десетминутна дебата на тема *соодветна деловна облека* со жена која носи десет сантиметарски потпетици и фустан за да излезе до пред куќа за да ја земе поштата. Беше проклето јасно дека тоа немаше поента. Мајка ми можеби беше мала, едвај метар и половина, но јас бев онаа која во борба со неа секогаш се чувствувавше како кепец.

„Пред да заборавам“, реков „ќе можеш ли подоцна да ми го оставиш апаратот за капучино?“

Таа беше тивка за момент, а потоа рече, „Денес го сакаш?“

„Да, мамо, затоа и те прашав.“

„Затоа што штотуку поканив неколку од жените во паркот да ми дојдат утре на кафе. Твојот тајминг е совршен, како и обично.“

„Ох, да му се плукнам, извини, мамо, но Лук ќе дојде кај мене и сакам да му направам капучино со појадокот. Мислев дека ќе купите апарат, дека само сакате да го испробате мојот?“

„Сакавме, но јас и твојот очув сме малку заглавени во моментов. Ништо, ќе морам да им се јавам попладнево на девојките и да им објаснам.“

Одлично, сега се чувствував како кретен.

„Тогаш нема врска, ќе го земам следната недела или така нешто.“

„Фала, Еничка.“ Сега бев Еничка.

„Повели и другпат, но сепак ми треба и мене...“

Таа ја спушти слушалката.

Офнав и го пикнав телефонот назад во чантата. Жената никогаш не ме оставаше да довршам една ебена реченица ако тоа не беше нешто што таа сакаше да го чуе.

На првата бензинска станица, застанав да земам кафе и неколку списанија. Мајка ми обожава бескорисни списанија, но јас ги купувам само за да имам што да правам во случај никој да не дојде на презентацијата на куќата која ја правам дента. На една од насловните страници имаше слика од некоја кутра исчезната жена. Погледнав во нејзиното насмеано лице и си помислив: *Таа била само една нормална девојка која си го живеела животот, а сега сите мислам дека знаат сè за неа.*

Презентацијата не беше сјајна. Претпоставувам дека поголемиот дел од луѓето си беа излезени за да го искористат убавото време - како што требаше да направам и јас. Некои десеттина минути пред да заврши, почнав да си ги собирам работите. Кога излегов надвор да ги вратам летоците во багажникот, едно прилично ново златно комбе се паркираше точно зад мојот автомобил. Еден повозрасен човек, можеби во средните четириесетти години, зачекори кон мене со насмевка на лицето.

„Да му се плукнам, се пакувате. Така и ми треба кога доаѓам доцна, божем да го зачувам најдоброто за крај. Ќе ве измалтретирам ли многу ако ја разгледам куќата набрзинка?“

За секунда помислив да му кажам дека беше многу доцна. Еден дел од мене сакаше само да си оди дома - требаше и да докупам некои работи од супермаркетот - но додека се двоумев, тој ги стави рацете на колковите, направи неколку чекори наназад и погледна кон предниот дел од куќата.

„Ау!“

Погледнав во него. Неговите панталони беа совршено испеглани и тоа ми се допаѓаше. Мојот начин на пеглање е вклучување центрифуга. Неговите патики беа блескаво бели и носеше бејзбол капа со логото на еден локален терен за голф. Неговото лесно крем палто го имаше истото лого извезено над неговото срце. Ако тој припаѓаше на клубот, сигурно имаше пари. Презентациите на куќи обично привлекуваа соседи или луѓе кои излегле на неделна прошетка, но кога сирнав кон неговото комбе можев да го видам нашето списание со огласи за недвижности како сирка од неговата шофершајбна. Си помислив, *да му се плукнам, неколку минути плус нема да ме убијат.*

Му упатив голема насмевка и реков, „Се разбира дека не ми пречи, затоа сум овде. Јас сум Ени О’Саливен.“

Ја подадов раката кон него и додека тој се приближуваше кон мене за да се ракуваме, се сопна на поплочената патека и ја загуби рамнотежата. За да избегне да падне на колена, ги испружи рацете пред себе и се оттурна од земјата. Јас посегнав да помогнам, но тој за секунда скокна на нозе и се насмевна, триејќи ја прашината од рацете.

„Ох, Боже... жал ми е. Дали сте добро?“

Неговите големи сини очи весело светкаа. Малите брчки создадени од смеење се развлекоа по неговото лице, кревајќи му ги јаболчиците и откривајќи блескаво бели заби. Тоа беше една од најискрените насмевки кои ги имав видено и лице на кое едноставно мораш да му ја возвратиш насмевката.

Тој театрално се поклони и рече, „Дефинитивно знам да оставам прв впечаток со стил, зар не? Дозволете ми да се претставам, јас сум Дејвид.“

Благо се поклонив и реков, „Мило ми е што се запознавме, Дејвид.“

Двајцата се насмеавме и тој рече, „Навистина го ценам ова и ви ветувам дека нема да ви одземам многу од времето.“

„Не грижете се за тоа - разгледувајте колку што сакате.“

„Тоа е многу љубезно од ваша страна, но сигурен сум дека едвај чекате да си заминете одовде и да уживате во убавото време. Ке бидам брз.“

Човече, колку беше фино да се најде на потенцијален купувач кој се однесува љубезно и внимателно со агент за недвижности. Сите тие обично се однесуваат како да ни прават некоја услуга.

Го внесов внатре и почнав да го запознавам со деталите од куќата кои беа во типичен западњачки стил со засводени тавани, метална ограда и убиствен поглед кон океанот.

За целото време додека ме следеше, тој дофрлаше толку ентузијастички коментари што ме тераше да се чувствувам како и јас за првпат да се наоѓам внатре и бев нетрпелива да му го посочам и објаснам секој специфичен елемент од неа.

„Во рекламата прочитав дека куќата е стара само две години, но немаат спомнато кој ја има изградено“, рече тој.

„Тие се локална компанија, Градежништво Корбет. Уште неколку години е под гаранција - а тоа секако оди со куќата.“

„Тоа е одлично, никогаш не можеш да бидеш доволно внимателен со некои од градежниците. Едноставно не може да им се верува на луѓето во денешно време.“

„Кога рековте дека сакате да се вселите?“

„Не реков, но флексибилен сум. Кога ќе го најдам тоа што го барам, тогаш ќе знам.“ Погледнав кон него, а тој се насмевна.

„Ако ви е потребен брокер за хипотека, можам да ви дадам некои имиња.“

„Ви благодарам, но ќе плаќам во готово.“ Ова стануваше сè подобро и подобро. „Заграден ли е дворот?“ праша тој. „Имам куче.“

„Ох, обожавам кучиња - какво?“

„Златен ретривер, расен - и му треба многу простор за да се движи наоколу.“

„Комплетно разбираам. И јас исто така имам златен ретривер, си бара доста работа ако не се истрча како што треба.“ Ја отворив вратата на лизгање за да му ја покажам оградата. „Како се вика кучето?“

Во секундата додека чекав да ми одговори, сфатив дека тој беше застанат премногу блиску зад мене. Нешто тврдо ме притисна во долниот дел од грбот.

Се обидов да се свртам назад, но тој ме зграби за коса со цела шака и ми ја повлече главата нанзад толку

брзо и толку болно што помислив дека ќе ми отпадне парче од черепот. Срцето ми дивееше во градниот кош и крвта ми пулсираше во главата. Посакав да ги придвижам нозете, да удрам, да трчам - да направам нешто, што било - но не можев ни да мрднам.

„Да, Ени, тоа е пиштол, затоа слушај внимателно. Ќе ти ја пуштам косата и ти ќе останеш мирна додека одиме кон моето комбе. И сакам да ја задржиш таа убава, мала насмевка на твоето лице, добро?“

„Јас... не можам...“ *Не можам да дишам.*

Со тивок и длабок глас, прилепен за моето уво, тој рече, „Земим длабоко воздух, Ени.“

Диво вдишав.

„Издиши бавно и лесно.“

Полека го испуштив воздухот.

„Уште еднаш.“ Просторијата се врати назад во фокус.

„Добра девојка.“ Тој ми ја пушти косата.

Ми изгледаше како сè да се одвиваше во забавена снимка. Можев да го почувствувам пиштолот како се закопува во мојот 'рбет додека ме присилуваше да се движам напред. Ме туркаше надвор низ предната врата и надолу по скалите, потпевнувајќи си некоја мелодија. Додека одевме кон неговото комбе, ми шепна на уво.

„Опушти се, Ени. Само обрни внимание на она што ти го кажувам и нема да имаме никакви проблеми. Не заборавај да се смееш.“ Додека се оддалечувавме од куќата, погледнав наоколу - некој мора да го гледаше ова - но не можев да видам жива душа. Никогаш, до тој момент, немав забележано колку многу дрвја ја обиколуваа куќата или дека и двете нејзини соседни куќи беа завртени на спротивните страни.

„Многу ми е мило што сонцето излезе за нас. Ова е прекрасен ден за возење, се согласуваш?“

Држи пиштол и зборува за *времето*?

„Ени, ти поставив прашање.“

„Да.“

„Што да, Ени?“

„Денот е убав за возење.“ Како двајца соседи кои си прават празни муабети преку оградата. Јас не можев да престанам да си мислам: *Не е можно овој човек да го прави ова сред бел ден. Ова е презентација на куќа, да му се плукнам, имам рекламен знак на крајот од патеката и некој може да дојде во секој момент.*

Стигнавме до комбето.

„Отвори ја вратата, Ени.“ Јас не се помрднав. Тој го притисна пиштолот на долниот дел од мојот 'рбет. Ја отворив вратата.

„Сега влезим внатре.“ Пиштолот ме притисна посилено. Влегов и тој ја затвори вратата.

Кога почна да се оддалечува, јас ја потегнав рачката и почнав да го притискам копчето за автоматско отклучување, но нешто не беше во ред. Ја удрих вратата со рамото со сета сила. *Отвори се, ДА ГО ЕБАМ!*

Тој помина пред комбето.

Ги притиснав бравите, почнав да штракам по копчињата и рачките. Неговата врата се отвори и јас нагло се свртев кон него. Во неговата рака имаше далечински управувач за бравите.

Тој го крена нагоре и се насмевна.

Додека тргнуваше по патеката, а јас гледав како куќата станува сè помала и помала, не можев да поверувам што се случуваше. Тој не беше реален. Ништо од тоа не беше реално. На крајот од патеката, тој запре за секунда, проверувајќи го сообраќајот. Мојот знак за рекламирање на презентацијата на куќата не беше каде што требаше да биде.

Погледнав кон задниот дел од комбето и го најдов таму, заедно со другите два кои ги имав поставено на двата спротивни краја од улицата.

Тогаш ме погоди. Ова не беше случајно. Тој мора да ја имаше прочитано рекламата и сигурно ја имаше проверено улицата пред да нападне.

Тој ме одбрал мене.

„Па, како помина презентацијата на куќата?“

Добро, додека не дојде тој.

Си мислев, можам ли да ги повлечам клучевите од бравата? Или барем да го притиснам копчето за отклучување на далечинскиот управувач и да се фрлам надвор низ вратата пред да успее да ме дофати? Полека посегнав со левата рака, држејќи ја ниско...

Неговата рака слета на моето рамо, а неговите прсти ми се вкопаа во кожата над клучната коска.

„Се обидувам да те прашам за твојот ден, Ени. Обично не си вака некултурна.“

Зјапнав во него.

„Презентацијата на куќата?“

„Беше... беше празно.“

„Тогаш мора да си била среќна кога дојдов јас!“

Тој ми ја упати истата насмевка за која мислев дека е толку вистинска и искрена. Додека чекаше да му одговорам, неговата насмевка почна да се губи, а неговиот стисок да се зацврстува.

„Да, да, добро беше да се види некој.“

Насмевката се врати. Ме потапка по рамото, а потоа ја стави раката на мојот образ.

„Само обиди се да се опуштиш и уживај во сонцето, во последно време ми изгледаш малку напната.“ Кога повторно погледна во патот, ја стави едната рака на воланот, а другата на мојата нога. „Ќе ти се допадне таму.“

„Каде? Каде ме носиш?“

Тој почна да потпевнува.

По некое време, тој сврте на една кривина и застапа. Немав поим каде бевме. Го изгаси комбето, се сврте кон мене и ми се насмевна како да бевме на состанок.

„Уште малку.“

Тогаш излезе од возилото, сврте околу предниот дел од комбето, а потоа ми ја отвори вратата. Се двоумев за секунда. Тој си го прочисти грлото и ја крена едната веѓа. Излегов.

Тогаш ја стави едната рака преку моите раменици додека со другата го држеше пиштолот и ме упати кон задниот дел од комбето.

Додека одевме, тој длабоко вдиша. „Ммм, мирисни го тој воздух. Неверојатно.“

Сè беше толку тивко, така тивко како топло летно попладне кога можеш да го чуеш брмчењето на водното коњче на три метри од тебе. Поминавме покрај една огромна грмушка со веќе зрели боровинки блиску до комбето. Јас почнав да липам и да се тресам толку силно што едвај можев да одам. Тој ја спушти раката од моето рамо за да ја фати мојата подлактица, кревајќи ме нагоре. Сè уште одевме, но јас не си ги чувствував нозете.

За момент ме пушти, го напика пиштолот во коланот и ја отвори задната врата од комбето. Јас веднаш се свртев за да се стрчам на другата страна и да побегнам, но тој ме зграпчи, ме повлече кон себе и почна да ме крева нагоре, влечејќи ме за коса сè додека прстите не ми се одлепија од земјата. Пробав да го клоцнам во нозете, но тој беше повисок, па лесно ме држеше понастрана од себе. Болката беше ужасна. Сè што можев да правам беше клоцање во воздухот и удирање бескорисни тупаници во неговата рака. Врескав најсилно што можев.

Тој ја залепи слободната рака врз мојата уста и рече, „Види, види, зошто се обидуваш да направиш таква будалеста работа?“

Се задржав за раката која ме држеше крената во воздухот и се обидов да го кренам целото тело нагоре, да го ослободам притисокот кој ми го откорнуваше черепот.

„Ајде да се обидеме уште еднаш. Ќе те пуштам, а ти ќе влезеш внатре и ќе легнеш долу на стомак.“

Тој полека почна да го ослободува стисокот сè додека нозете не ми го допреа подот. Една од моите високи потпетици ми падна долу додека се обидував да го исклоцам, па изгубив рамнотежа и се струполив на земја. Повторно ме крена и ме турна во задниот дел од комбето. Сиво ќебе беше послано на подот. Седев таму и зјапа во него, тресејќи се толку силно што ми крцкаа дури и забите. Сонцето силно светеше зад неговата глава, отсликувајќи ја неговата фигура и потемнувајќи му го лицето.

Тогаш ме турна по рамениците со сета сила, легнувајќи ме на грб и рече, „Преврти се.“

„Чекај - може ли прво да поразговараме една секунда?“ Тој ми се насмеа како да бев кутре кое си игра со неговите врвки. „Зошто го правиш ова?“ прашав. „Сакаш пари? Ако се вратиме назад да ја земам чантата, можам да ти го дадам пинот од мојата дебитна картичка - имам неколку илјади на таа сметка. А ќе ти ги дадам и моите кредитни картички, тие имаат навистина висок лимит.“ Тој продолжуваше да ми се смее.

„Ако едноставно поразговараме, знам дека ќе се договориме како луѓе. Можам...“

„Не ми требаат твоите пари, Ени.“ Тој посегна по пиштолот. „Не сакав да морам да го употребувам ова, но...“

„Застани!“ Ги фрлив рацете пред себе. „Жалам, не мислев ништо лошо со тоа, само не знам што сакаш од мене. Дали е... дали е секс? Тоа ли го сакаш?“

„Што ти реков да направиш?“

„Ми... рече да се свртам.“

Тој крена една веѓа.

„Тоа е тоа? Сакаш само да се свртам? Што ќе ми правиш ако се свртам?“

„Досега двапати ти кажав со убаво.“ Неговите раце посегнаа по пиштолот.

Јас брзо се превртев на стомак.

„Не разбираам зошто го правиш ова.“ Гласот ми пукна, стравот ме предаваше. Да го ебам. Морав да останам присебна. „Сме се сретнале ли порано?“

Тој беше зад мене, едната рака на мојата половина, навалувајќи ме надолу.

„Извини ако сум направила нешто за да те навредам, Дејвид. Навистина ми е жал. Само кажи ми како можам да ти надоместам, добро? Мора да постои некој начин...“

Замолчев и слушав. Можев да чујам тивки звуци зад мене, можев да се обложам дека правеше нешто таму одзади, се подготвуваше за нешто. Чекав да го повлече чкрапецот. Телото ми се тресеше од теророт. Ова ли беше тоа? Си мислев, *вака ли ќе ми заврши животот, легната на стомак во задниот дел од некое комбе?* Тогаш почувствував како во задниот дел од бутот ми се забодува една игла. Се згрчив и посегнав да ја извадам. Низ мојата нога проструи оган.

Пред да ја завршиме оваа сесија, докторке, мислам дека е фер да Ви дадам некоја информација плус - ако имам намера да се качам на возот без срања, треба така да биде до крај. Кога реков дека сум заебана, всушност мислев тотално заебана. Оној тип на *„секоја вечер спијам во плакарот“* заебана.

Беше проклето заебано кога се вратив дома за првпат после толку време, тогаш престојував во мојата стара спална соба во куќата на мајка ми, па секое утро се

искрадував за никој да не ме види. Сега кога сум назад во мојата куќа, некои срања се полесни откако можам да ги контролирам сите варијабли. Но не стапнувам во каков било објект ако не знам каде се наоѓаат сите можни излези. Проклето добра работа е тоа што Виe сте на приземје. Немаше да седам овде ако канцеларијата Ви беше лоцирана на место од каде не би можела да скокнам.

Ноќ... да, ноќите се најлоши. Не можам да бидам опкружена со луѓе. Што ако тие ја отклучат вратата? Што ако остават отворен прозор? Ако досега никој не ме прогласи за луда, тогаш трчањето наоколу како обезглавена додека ги правам сите тие забегани нешта, притоа криејќи се за никој да не ме види, дефинитивно ќе ми обезбеди место во лудница.

Кога за првпат се вратив дома, помислив дека би можела да најдам некоја личност која ќе се чувствува исто како и јас... И јас глупачката, почнав да барам група за анонимна поддршка. Се покажа дека не постои група по име *Некој Серко Ме Киднапираше*. Како и да е, целиот тој концепт на анонимност е жива гомнарија кога веќе си бил на сите насловни страници, весници и емисии. Дури и да станев дел од некоја група, можам да се обложам дека некој од тие симпатични членови немаше да дочека ни да ја напуштам просторијата пред да почне да ја продава мојата болка за да си уплати крстарење или плазма телевизор.

А воопшто да не споменувам колку мразам да зборувам со непознати луѓе за овие работи, особено со новинарите кои си го пикаат носот каде што не му е местото. Би се изненадиле кога би дознале колку се подготвени да платат списанијата и емисиите за да добијат интервју. Не ги сакав парите, но тие постојано ги нудеа и, по гаволите, ми требаа. Сигурно не можам да продолжам да работам со недвижности. Што има добро во агент за недвижности кој се плаши да биде насамо со непознат човек?

Понекогаш се навраќам на денот на киднапирањето - прелистувајќи ги сите сцени, една по друга, како хорор филм без крај каде не можеш да ја спречиш девојката да ја отвори вратата или да влезе во напуштена зграда - и се присетувам на насловната страница од она списание.

Колку е чудно кога ќе помислам дека сега некоја друга жена гледа во мојата фотографија, мислејќи дека знае сè за мене.

ВТОРА СЕСИЈА

Денес, додека доаѓав наваму, зад мене помина една амбулантна кола - типот сигурно возеше со повеќе од стотина километри на час. Сосема доволно за да ми предизвика инфаркт. Мразам сирени. Ако не успеат да ме извадат од памет, што овие денови воопшто не е тешко да се направи - да му се плукнам, чивавите се постабилни од мене - ме навраќаат на минатото, создавајќи некоја ужасна семејна ретроспектива. Повеќе би сакала да доживеам инфаркт.

И пред да почнат да Ви течат лиги околу тоа кои се можните скриени проблеми на кои би можела да укажува таа амбулантна кола, мислејќи дека ќе ме прочитате и решите за секунда, смирете се. Штотуку почнавме да копаме низ моите срања. Се надевам дека имате понесено голема лопата.

Кога имав дванаесет години, татко ми отиде да ја земе мојата постара сестра, Дејзи, од арената каде имаше часови по уметничко лизгање - ова беше за време на фазата во која мајка ми беше опседната со француска кујна, па додека чекавме, таа правеше француска супа од кромид. Поголемиот дел од спомените од моето детство се спакувани во ароми и вкусови од разновидни храни од најразлични земји на кои се навлекуваше мајка ми во даден период. Секој мој спомен е поврзан со одреден вкус и мирис. Затоа веќе не можам да јадам француска супа од кромид, не можам дури ни да го помирисам тоа гомно.

Кога возилата со сирените поминаа покрај нашата куќа, јас го попуштив гласот на емисијата која ја гледав за да не ги слушам тие морничави звуци.

Подоцна дознав дека сирените биле за Дејзи и татко ми.

Кога доаѓале накај дома, татко ми застанал до продавницата на аголот, и тогаш, додека вртеле на раскрсницата, некој пијан возач прелетал на црвено и удрил директно во нив. Гомнарот го имаше смачкано нашиот караван како употребена салфета. Поминав години и години прашувајќи се дали можеби сè уште ќе беа живи ако не го замолев татко ми да купи сладолед за десерт. Единствената работа која продолжувањето понатаму го направи возможно беше помислата дека нивната смрт беше најлошата работа која можеше да се случи во мојот живот. Погрешно.

По инјекцијата во мојата нога и пред да се онесвестам, ми текнува на две нешта: рапавото ќебе на моето лице и избледениот мирис на парфем.

Будејќи се, се запрашав зошто не го чувствувам моето куче покрај себе. Тогаш ги отворив очите и видов бела навлака за перница. Мојата беше жолта.

Толку брзо се исправив што речиси ќе се онесвестев. Имав чувство дека главата ми се врти на рамениците и сакав да повратам. Со очи широко отворени и напрегнати уши за да го чујам секој звук, го скенирав моето окружување. Се наоѓав во некоја колиба, педесет-шеесет метри квадратни или така нешто, поголемиот дел од просторијата можев да го видам и од креветот. Тој не беше таму. Моето олеснување траеше само неколку секунди. Ако тој не беше тука, тогаш каде беше?

Можев да видам дел од кујната. Пред мене имаше камин, а до него врата. Помислив дека е ноќ, но не бев сигурна. Двата прозорци на десната страна од креветот или имаа ролетни на нив или беа заковани. Неколку сијалици на таванот беа запалени, а друга висеше на сидот покрај креветот.

Мојот прв импулс беше да отрчам до кујната да најдам некакво оружје. Но што и да беше она што ми го имаше вбригано во ногата, сè уште делуваше. Нозете ми беа како желе и веднаш се струполив на подот.

Лежев таму неколку минути, а потоа се склопчив и се обидов да се исправам. Повеќето од фиоките и шкафовите - дури и фрижидерот - имаа катанци на нив. Силно потпирајќи се на шанкот, ја пребарав фиоката која што успеав да ја отворам, но не можев да најдам ништо посмртоносно од пешкир. Неколкупати длабоко зедев воздух и почнав да мислам на сите можни опции за тоа каде се наоѓав.

Мојот часовникот повеќе не ми беше на раката, а наоколу немаше ниту часовник ниту прозорци, па не можев ниту да се обидам да погодам колку беше часот. Немав поим колку бев далеку од дома, затоа што немав поим колку долго сум била онесвестена. Имав чувство како некој да ми ја стегаше главата во менгеме. Стигнав до најдалечниот агол помеѓу креветот и сидот, се потпрев на него и зјапнав во вратата.

Долго време клечев така стуткана во аголот од таа колиба, ми изгледаше како да поминаа неколку часа. Чувствував студ по целото тело и не можев да престанам да се тресам.

Се прашував дали Лук бил кај мене, дали ме барал на телефон, дали праќал пораки.

Што ако помислил дека повторно работам до доцна и сум заборавила да го откажам состанокот, па тој едноставно си заминал дома? Ја нашле ли мојата кола? Што ако ме нема со часови, а никој уште не почнал да ме бара?

Се јавил ли воопшто некој во полиција? И што е со моето куче? Ја замислував Ема, сосема сама дома, гладна, чекајќи ја нејзината прошетка, цимолејќи.

Криминалните емисии и филмови кои ги имам гледано на телевизија ми кружеа низ глава. CSI - оној серијал за Лас Вегас - тој ми беше омилен. Грисом само ќе отидеше до куќата кај што бев киднапирана, ќе свртеше еден круг низ неа, ќе пратеше на анализа едно парче земја од дворот пред неа и ќе знаеше точно што се случило и каде се наоѓав. Се прашував дали Клејтон Фолс воопшто имаа CSI единица за истрага на местото на злосторството. Нашата полиција ја гледав на телевизија многу ретко, полицајци на коњи за време на некоја парада или кога ќе уапсат уште некој одгледувач на марихуана.

Секоја секунда кога Монструмот, Изопачениот, Лудакот - така го нарекував во мојот ум - ќе ме оставеше сама, замислував сè побрутална смрт. Кој ќе ѝ кажеше на мајка ми кога ќе го најдат моето искривено тело? Што ако никогаш не го најдат моето тело?

Сè уште се сеќавам на нејзините крици кога го добивме повикот за несреќата и оттогаш беше вистинска реткост да ја видам без чаша вотка. Но, и покрај тоа, само неколкупати ја имам видено ѓон пијана, обично беше само „замаена“. Таа сè уште е убава, но изгледа некако, не знам, барем мене така ми изгледа, како платно со многу бои кои почнале да се прелеваат една во друга и да го губат својот претходен сјај.

Си го повторував оној - можеби последен - разговор кој го имавме, расправија за апарат за капучино. Зошто едноставно не ѝ го дадов проклетото ѓубре? Толку бев лута на неа, а сега ќе направев сè за да го добијам тој момент назад.

Нозете ми се здрвија од тоа што седев во иста положба многу долго време. Дојде време да станам и да ја истражам колибата.

Изгледаше старо, како оние ловечки колиби кои ги

има по шумите во планините, само реновирана. Монструмот мислел на сè. Немаше федери за амортизација на креветот. Имаше само два меки душеци направени од некој вид пена, легнати на неговата тврда дрвена рамка. Голем дрвен шкаф стоеше на десната страна од креветот. Имаше клучалка, но кога се обидов да ги повлечам вратите, тие не се помрднаа. Огништето во каминот беше затворено со стакло и заклучено со катанец. Фиоките и шкафовите беа направени од некој вид метал кој изгледаше како дрво. Бев сигурна дека и да се обидев да ги скршам, тие немаше да се помрднат од место.

Немаше место за ползење или некаква шупа, а вратата од колибата беше челична. Се обидов да ја завртам рачката, но беше заклучена однадвор. По должината на рабовите барав држачи, рачки, зглобови, што било што би можело да помогне, но немаше ништо. Го легнав увото на подот, но ниту еден зрак светлина не продираше внатре, а кога поминав со прстите по крајот од вратата, не можев да почувствувам никаков свеж воздух. Мораше да постои барем една проклета работа која ќе ми помогнеше да сфатам дали е ноќ или ден.

Кога тропнав по ролетните од прозорците, звучеа како метални, но не можев да видам никакви брави или катанци на нив. Се обидов да ги повлечам во случај да не се силно стегнати, но сите беа во добра форма и не се помрднуваа. Под прозорската штица во бањата, почувствував свежина на прстите од едно место. Успеав да отстранам неколку парчиња од изолацијата, а потоа го притиснав окоото врз минијатурното дупче. Успеав да забележам мешавина од маглива зелена боја и сфатив дека беше доцна попладне. Ја вратив изолацијата назад, покривајќи го дупчето и се осигурих дека нема остатоци некаде по подот.

На почетокот, бањата со својата постара бела када и тоалет изгледаше сосема обично и нормално, но брзо забележав дека немаше огледало, а кога се обидов да

го кренам капакот на казанчето, тој не се креваше. На челична шипка беше протната розова мушама за туширање со мали рози по нејзината должина. Цврсто ја повлекох шипката, но немаше шанси да се мрдне од место. Бањата имаше врата. Без брава.

Во средината од кујната имаше шанк со две барски столчиња на секоја од страните, зашрафени за подот. Апаратите беа изработени од челик што не 'рѓосува - тие не се евтини - и изгледаа како сосема нови. Белото лавабо светеше и мирисаше на средство за чистење.

Кога се обидов да вклучам една од ринглите, слушнав само едно штракнување. Сигурно го имаше исклучено плинот. Се прашував дали би можела да одвојам некој дел од шпоретот, но не можев да ги кренам ринглите, а кога погледнав во внатрешноста на рерната, забележав дека грејачите и решетките не беа внатре. Фиоката под шпоретот беше затворена со катанец.

Немаше начин да се заштитам, немаше излез. Морав да се подготвам за најлошото, но немав поим што воопшто би можело да биде тоа.

Сфатив дека повторно се тресам. Длабоко вдишував и издишував и се обидов да се фокусирам на фактите. Тој не беше таму, а јас сè уште бев жива. Некој мораше да ме најде набрзо. Се приближив до лавабото и ја наведнав главата под чешмата за вода. Пред да успеам да се напијам макар и само една голтка, слушнав клуч во бравата - или барем тоа што јас мислев дека е брава. Моето срце дивееше додека вратата полека се отвораше.

Тој не ја носеше неговата бејзбол капа, па можев да ги видам брановидната руса коса и лицето лишено од секаков израз. Ја набљудував неговата градба. Како ме натера да ми се допадне? Неговата долна усна беше пополни од горната, што му даваше некој арогантен израз,

но освен тоа, сè што видов беа празни сини очи и убаво лице - и тоа не онакво лице кое човек би можел да го забележи на прв поглед, а не пак да го запомни.

Тој само стоеше таму, но кога ме здогледа, на неговото лице се рашири широка насмевка од уво до уво. Сега гледав во комплетно друг човек. И тогаш разбрав. Тој беше оној тип на човек кој можеше да избира дали ќе биде забележан или не.

„Добро е, си станала! Почнав да мислам дека можеби ти дадов премногу голема доза.“

Со потскокнување во чекорите, тој почна да ми се приближува. Јас се стрчав назад кон најдалечниот агол од колибата, покрај креветот и, клекнувајќи, се склопчив долу. Тој нагло застана.

„Зошто се криеш во аголот?“

„Каде сум, по ѓаволите?“

„Сфаќам дека можеби не се чувствуваш најдобро, но овде нема пцуење.“ Тој се упати кон лавабото.

„Со душа го чекав нашиот прв заеднички појадок, но ти го преспа времето за јадење.“ Извади еден голем приврзок за клучеви од џебот, отклучи еден од креденците и извади една чаша. „Се надевам дека не си многу гладна.“ Ја остави водата да тече некое време, а потоа ја наполни чашата. Ја затвори чешмата и се сврте кон мене, со грбот потпрен на шанкот.

„Не можам да го прекршам правилото за времето за јадење, но денес сум подготвен на некои прилагодувања.“ Ми ја подаде чашата. „Устата сигурно ти е многу сува.“

Во тој момент, шмирглата беше помека од моето грло, но немав намера од него да земам ништо. Тој ја затресе чашата. „Нема ништо поубаво од ладна планинска вода.“

Почека неколку секунди, кревајќи една веѓа нагоре, а потоа ги крена рамениците и благо се сврте наназад за да ја истури водата во лавабото.

Ја изми чашата, ја крена нагоре и ја чукна од својот зглоб. „Зарем не е неверојатно колку реално изгледа оваа пластика? Нештата не се секогаш онакви какви што изгледаат, нели?“

Тој внимателно ја избриша чашата и ја врати назад во шкафот, а потоа повторно го заклучи. Тогаш, со воздишка, седна на едно од барските столчиња покрај шанкот и ги истегна рацете преку главата.

„Леле, колку е добро кога човек конечно ќе се опушти.“ *Опушти?* Не сакав ни да помислам што правеше кога сакаше да почувствува малку возбуда. „Како ти е ногата? Те боли од иглата?“

„Зошто сум тука?“

„Ох. Види, види, таа знае да зборува.“ Ги спушти лактите на шанкот и ги спои прстите под брадата. „Тоа е одлично прашање, Ени. Едноставно кажано, ти си многу среќна девојка.“

„Јас не ги сметам киднапирањето и дрогирањето за среќа.“

„Зарем не мислиш дека е можно луѓето некогаш да сфатат дека она што го сметале за лош настан во нивниот живот всушност може да се покаже како екстремно добар настан, кога би ја знаеле алтернативата?“

„Сè друго би било подобра алтернатива од ова.“

„Сè, Ени? Дури и ако алтернативата на тоа да поминеш некое време со убав човек како мене е заменета со тоа да доживееш несреќа додека си заминуваш од презентацијата на куќата - да речеме, да удриш во автомобилот на некоја млада мајка која се враќа дома од самопослуга - и да го убиеш целото нејзино семејство? Или можеби само едно од децата, нејзиното омилено?“ Мојот ум летна кон мајка ми, кон тоа како липаше и го извикуваше името на Дејзи на погребот. Дали овој психопат беше од Клејтон Фолс?

„Немаш одговор?“

„Тоа не е фер споредба. Ти не знаеш што можеше да ми се случи.“

„Гледаш, таму грешиш ти. Јас знам точно што им се случува на жените како тебе.“

Ова беше добро, морав да го оставам да зборува. Ако успеев да сфатам што е тоа што го натерало на ова, можеби ќе успеев да најдам начин да побегнам од него.

„Жените како мене? Си запознал некој како мене порано?“

„Успеа ли да разгледаш наоколу?“ Тој се разврти низ колибата со насмевка на лицето. „Мислам дека добро излезе.“

„Ако некоја друга девојка те повредила, тогаш навистина ми е жал - навистина - но не е фер да ме казнуваш мене, јас никогаш ти немам направено ништо.“

„Ти мислиш дека ова е казнување?“ Неговите очи се ококорија во изненадување.

„Не можеш да киднапираш некого и да го однесеш во... каде било. Едноставно не можеш да го направиш тоа.“

Тој се насмеа. „Мразам да го истакнувам очигледното, но штотуку го направив тоа. Види, што велиш да решам дел од мистеријата за да ти олеснам. Се наоѓаме на планина, во колиба која самиот ја избрав за нас. Се погрижив за секој детаљ за да можеш да бидеш безбедна.“ Типот штотуку ме киднапираше, да го ебам, и ми велеше дека сум безбедна?

„Ми требаше малку подолго време отколку што сакав - но додека се подготвував, успеав подобро да те запознаам. Добро искористено време, би рекол.“

„Успеа? Јас никогаш не сум те запознала тебе. Дали Дејвид е твоето вистинско име?“

„Не ти се допаѓа името Дејвид?“ Така се викаше татко ми, но немав намера тоа да му го кажувам нему.

Се обидов да зборувам со тивок, пријатен глас.

„Дејвид е прекрасно име, но мислам дека ме имаш помешано со некоја друга девојка, па што велиш само да ме пуштиш да си одам, добро?“

Тој полека затресе со главата. „Не сум јас тој кој е збунет, Ени. Всушност, никогаш во животот не сум бил посигурен за нешто од сега.“

Повторно го извади приврзокот со клучеви од џебот, го отклучи креденецот во кујната, извади една голема кутија со ознака „Ени“ и ја донесе кај креветот. Тогаш почна да вади летоци од кутијата, летоци од сите куќи кои ги имав продадено. Имаше дури и некои од рекламите кои ги објавував во весниците. Крена еден исечок нагоре. Тоа беше рекламата за презентацијата на последната куќа.

„Оваа ми е омилена. Адресата совршено одговара со датумот и денот кога те видов за првпат.“

А потоа ми подаде куп фотографии.

Таму бев, на сликите, како ја шетам Ема, како одам во канцеларијата, како купувам кафе од продавницата на аголот. На една слика косата ми беше подолга, а маицата која ја носев повеќе воопшто ја немав дома, ни самата не знаев колку беше стара. Дали тој ја имаше украдено фотографијата од кај мене дома? Бев сигурна дека не постоеше шанса да поминал покрај Ема, па заклучив дека мора да ја украде од мојата канцеларија. Тој ми ги зеде сликите од рацете, се истегна на креветот потпрен на еден лакт и ги распосла на креветот.

„Многу си фотогенична.“

„Колку долго ме прогонуваш?“

„Не би го нарекол тоа прогонување. Набљудување, можеби. Сигурно не се залажував со некои илузии дека си заљубена во мене, ако тоа е она што се прашуваш.“

„Сигурна сум дека си навистина фин човек, но јас веќе имам момче. Жалам ако ненамерно сум направила нешто што те збунило, но јас не се чувствувам исто како

тебе. Можеби можеме да бидеме пријатели... “

Тој љубезно ми се насмеа. „Ме тераш да повторувам. Не сум збунет. Знам дека жените како тебе не развиваат романтични чувства за мажите како мене - жените како тебе дури не ме ни гледаат.“

„Јас те гледам, само мислам дека заслужуваш некој кој...“

„Некој кој што? Некој кој е подготвен да се среди, да основа семејство? Можеби некоја набиена библиотекарка? Тоа е најдоброто што можам да го очекувам, така?“

„Не го мислев тоа. Сигурна сум дека имаш многу да понудиш...“

„Не сум јас проблемот. Жените само зборуваат дека сакаат некој кој секогаш ќе биде тука за нив - љубовник, пријател, сродна душа. Но кога еднаш ќе го добијат тоа, го отфрлаат настрана за првиот човек кој ги третира како губре и, без разлика што им прави тој, тие постојано се враќаат за уште.“

„Некои жени се такви, но повеќето не се. Моето момче е мојата сродна душа и го сакам.“

„Лук?“ Веѓите му се кренаа нагоре. „Мислиш дека Лук беше твојата сродна душа?“ Кратко се насмеа и одмавна со главата. „Тој ќе беше отстранет во истиот миг штом друг маж ќе влезеше во игра. Тебе веќе ти стануваше здодевно.“

„Од каде го знаеш името на Лук? И зошто зборуваш во минато свршено време? Да не му направи нешто?“

„Лук е добро. Она низ кое тој поминува сега не е ништо во споредба со она низ кое ти ќе го натераше да поминува. Ти не го почитуваш. Не дека те обвинувам - едноставно можеш и подобро од него.“ Тој почна да се смее. „Ох, чекај, па ти веќе имаш подобро од него.“

„Види, јас те почитувам, бидејќи знам дека си посебен човек кој навистина не сака да го прави ова, па ако

само ме пуштиш да си одам, можеме...“

„Те молам немој да ми се умилкуваш и да ме потценуваш, Ени.“

„Тогаш што сакаш од мене? Уште ми немаш кажано зошто сум овде.“

Тој почна да пее, „Вреееетето е на моја страна“, а потоа продолжи да мумла стихови од песните на Ролинг Стоунс.

„Сакаш време? Време со мене? Време за разговор?“
Време да ме силуваш, време да ме убиеш?

Тој само се насмевна.

Кога нешто не функционира, се обидуваш со нешто друго. Станав, ја напуштив безбедноста на аголот во кој бев напикана и дојдов до него.

„Слушај, Дејвид - или како и да се викаш - мораш да ме пуштиш.“ Тој се сврте, седна на крајот од креветот и ме погледна. Јас се навалив точно пред неговото лице.

„Луѓето ќе почнат да ме бараат - многу луѓе. Ќе биде многу подобро за тебе ако ме пуштиш сега да си одам.“ Со прстот посочив кон него. „Не сакам да бидам дел од твојата болна игра. Ова е лудо. Мораш да видиш дека...“

Неговата рака ми го грабна лицето толку силно што имав чувство како сите заби да ми се мелат истовремено. Милиметар по милиметар, тој ме повлекуваше поблиску. Тогаш изгубив рамнотежа и буквално му седнав во skutот. Единствената работа која ме држеше исправена беше неговата рака на мојата вилица.

Со глас кој вибрираше од бес, тој рече, „Немој никогаш повеќе да си се осмелила да зборуваш така со мене, разбра?“ Потоа ми го стегна лицето со сета сила и почна да ми го тресе надолу-нагоре, како самиот да си даваше знак дека сум разбрала. Со секое движење, неговиот стисок сè повеќе се засилуваше. Ја чувствував вилицата како веќе да ми беше здробена.

Тогаш ме пушти.

ИСЧЕЗНАТА БЕЗ ТРАГА

„Погледни наоколу, мислиш дека нешто вакво беше лесно да се создаде? Мислиш дека само тропнав со прстите и сето ова туку-така се спои? Само од себе?“

Зграбувајќи го предниот дел од моето палто, тој ме повлече поблиску до него и ме залепи за креветот. Вените на неговото чело се испакнаа како да ќе прснат, а лицето му засвети. Делумно лежејќи врз мене, повторно ми ја повлече вилицата и ме стегна. Очите ѓаволски му светеа додека зјапаше во мене. Се запрашав дали тие очи ќе бидат последното нешто што ќе го видам пред да умрам. Речиси бев сигурна дека ќе биде така. Сè пред мене почнуваше да се прелева во црно...

И тогаш, одеднаш, сиот бес го напушти неговото лице. Тој го олабави стисокот и ја бакна мојата вилица каде што неговите прсти копаа дупки пред само неколку секунди.

„Сега, зошто ме тераш да го правам тоа? Се обидувам тука, Ени, навистина се обидувам, но моето трпение има граници.“ Тој ги повлече прстите низ мојата коса и ме погали.

Јас лежев таму во тишина.

Тој го напушти креветот. Слушнав пуштање на вода во бањата. Со моите слики распослани околу мене, зјапав во таванот. Вилицата ми пулсираше. Крајчињата од моите очи ги исполнија солзи, но не се ни обидов да ги избришам.